

Edmund Samborowski

Adw. Jan Krajewski 1923-1986

Palestra 30/12(348), 70-71

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NRA przyznała Mu Srebrną i Złotą Odznakę — „Adwokatura PRL”, a Rada Państwa uchwałą z dnia 11 czerwca 1980 r. — Złoty Krzyż Zasługi.

Swoją wiedzą i doświadczeniem służył młodemu pokoleniu adwokatury. Był długoletnim kierownikiem szkolenia aplikantów i wykładowcą oraz egzaminatorem z prawa cywilnego.

Praca zawodowa oraz praca w samorządzie nie przeszkadzała mu w utrzymywaniu ścisłych kontaktów z „PALESTRĄ”, której był stałym współpracownikiem i korespondentem, ukazującym na jej łamach życie naszej rzeszowskiej Izby.

Na zawsze pozostanie w naszej pamięci jako pełen energii, uśmiechnięty i obdarzony dowcipem kolega.

Był nie tylko znakomitym prawnikiem. Posiadał głęboką wiedzę humanistyczną z zakresu literatury, malarstwa, teatru.

Z rzeszowskiego kolektynu adwokatów ubyla postać nieprzeciętna. Jego śmierć, jak każdej osoby wybitnej, dotknęła nas, rzeszowskich adwokatów, w sposób szczególnie bolesny. Jego pogrzeb zgromadził tłumy nie tylko kolegów, ale i mieszkańców Rzeszowa, był wyrazem oddania hołdu, jaki składaliśmy Jego niezapomnianej osobie.

Tempus fugit. Owo fugit przebiegło dla adwokata Mieczysława Cincio zbyt szybko, W naszych sercach i pamięci zachowamy Go na zawsze.

Adw. Edmund Samborowski

2.

Adw. Jan Krajewski
1923 — 1986

Adwokatura krośnieńska poniosła bolesną stratę. Zmarł adwokat Jan Krajewski, członek Zespołu Adwokackiego w Jasie. Stało się to dnia 8 września 1986 r.

Adwokat Krajewski, popularnie i koleżeńsko nazywany „Jasiem”, był postacią niezwykle popularną na Podkarpaciu. Ujmujący w codziennym obcowaniu, świetny prawnik, orędownik prawdy, oddany sprawom klientów.

Urodził się w Kołaczycach koło Jasła 19 listopada 1923 r., tam też ukończył szkołę podstawową w 1936 r. W latach 1936—1939 uczył się prywatnie w zakresie I i II klasy gimnazjalnej. W czasie okupacji hitlerowskiej był pilnym uczestnikiem tajnych kompletów.

W styczniu 1945 r. zgłosił się jako ochotnik do Wojska Polskiego. Ukończył Pierwszą Oficerską Szkołę Piechoty w Krakowie, został dowódcą plutonu 48 pp 13 Dyw. P. Następnie było komendantem 206 Strażnicy WOP.

W 1947 r. odchodzi z czynnej służby wojskowej, a w czerwcu 1948 r. składa jako ekstern egzamin dojrzałości.

W latach 1948—1952 studiuje na Wydziale Prawa UJ w Krakowie. Po studiach pracuje jako radca prawny w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielczych. W dniu 27 grudnia 1954 r. zostaje wpisany na listę aplikantów adwokackich, a po ukończeniu aplikacji i złożeniu w kwietniu 1961 r. egzaminu adwokackiego rozpoczyna pracę adwokata w Zespole Adwokackim w Jasie, by w końcu w 1985 r. przejść na emeryturę i wykonywać zawód jedynie w ograniczonym zakresie.

Chociaż Jasio zaliczane było do tzw. „prowincji”, to jednak adwokat Krajewski

na pewno do prowincjonalnych (w pejoratywnym tego słowa znaczeniu) adwokatów nie należał.

Przechodząc do adwokatury z bagażem gorzkich doświadczeń życiowych, potrafił je właściwie spożytkować przy wykonywaniu zawodu. Rozumiał ludzi, ich bóle, trapiące ich niedostatki i krzywdy. Na to swoje doświadczenie życiowe nakładał siatkę przepisów prawnych, a wnioski, jakie z tego konglomeratu wyciągał na użytek prowadzonej sprawy, zawsze były oryginalne i nietuzinkowe.

Podjmował się często prowadzenia nietypowych spraw cywilnych, w co wkładał dużo pracy, opracowywał też nieszablonowe i wymagające dużego nakładu pracy pisma procesowe. Był dobrym mówcą sądowym. Swoją skromnością i uczciwością budził uznanie i szacunek zarówno wśród klientów jak i kolegów, cieszył się przyjaznym stosunkiem ze strony sądu i prokuratury.

Był również działaczem społecznym, należał do Stronnictwa Demokratycznego

Miał swoje hobby — myślistwo. Zasiadał w terenowych organach władz Polskiego Związku Łowieckiego.

Za zasługi położone w okresie odbywania służby wojskowej odznaczony został Medalem Zwycięstwa i Wolności oraz Odznaką Grunwaldu.

Odszedł z szeregów adwokatury człowiek skromny, ofiarny, pracowity, znakomity fachowiec, serdeczny kolega.

Cześć Jego pamięci.

Adw. Edmund Samborowski

3

Adw. Wiktor Kalka
1914 — 1986

W dniu 11 lipca 1986 r. zmarł wieloletni dziekan Rady Adwokackiej w Toruniu, a poprzednio w Bydgoszczy, członek naczelnych władz adwokatury — adwokat Wiktor Kalka.

Wiktor Kalka urodził się 17 listopada 1914 r. w Toruniu jako syn Wiktora (który poległ jako żołnierz na dwa dni przed urodzeniem swego syna) i Marii ze Szczodrowskich.

Szkołę podstawową kończy w Toruniu, a świadectwo dojrzałości otrzymuje w Gimnazjum im. Mikołaja Kopernika (również w Toruniu), do którego uczęszczał w latach od 1924 do 1932 roku. Po odbyciu studiów na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego w latach 1932—1936 otrzymuje dyplom i tytuł magistra praw.

Od 1936 do września 1939 roku był aplikantem w Sądzie Okręgowym w Toruniu. Aplikacji nie ukończył. We wrześniu 1939 roku wstąpił do Ochotniczego Batalionu Obrony Warszawy i w dniu 19 września 1939 roku został ranny. Przebywa wówczas do 13 grudnia 1939 roku w Szpitalu Ujazdowskim. Wypisany jako inwalida wymagający dalszego leczenia, wraca do Torunia. Ukrywa się do końca roku 1941. Od stycznia 1942 roku, ukrywając fakt ukończenia studiów i odbywania aplikacji sądowej oraz przynależności do Polskiego Związku Zachodniego, podaje się za buchaltera. Zostaje ulicznym sprzedawcą gazet i zajęcie to wykonuje aż do chwili wyzwolenia.